

нахтárж клóчъ; и прóчал и прóчал; вóйстиннъ
никогдà не быхъ дерзнáлъ ѿвъ да внесéмъ въ
моё списáниe илъ въ прéкóдъ таквáлъ непо-
трéбны рéчи (ако и да са оўпотребýтели по
некои мѣстâ по междъ прóстылатъ нароðдъ).
Като и. п. тýтакси вмѣсто ѿвъ, и пóтора и
подíръ (защóто подíръ въ сказéнно то пи-
сáниe значи ёдна дбага дрéха, отъ греч. πο-
δήρης) вм., послѣ и потóмъ, и тýй вм. та-
ко илъ така, и тýй ѿвъ вм. товъ и ѿнова,
и крáкъ вм. нога (а) (защóто писáниe не го-
вóри, крáкъ мой ста на пра ðотъ, но, нога
моя ста на пра ðотъ). И, сказáвшe ёгò по
рѹкъ и по ногъ, а не по крakâ, и, совершаий
нóзъ мой икко ѻленi, и дрѹги такива) и ко-
шьла вм. рýза, и ҳамáмъ вм. вáна, и брáд-
ва и наджáкъ вм. сїкира, и проч. и прóчал.
Защóто ёднiz мзыкъ що се предáва нароðдъ
писменно, трéбъва да разлýчествує отъ єв-
шилъ що се оўпотребвалъ междъ мнóжестко-
то. И ако бы рéкалъ некоий, защò ѿнова що
се пише, трéбъва, да се пише по ѿвъикновен-

(а) Каквóто що стой и въ Господиных Слѹбъко”
то євáнгелие отъ матд. глава 22 стíхъ 43. „Рече
„Гдъ на Гда ми: сѣдни ѿдеснъ мénе дрѹгъ твръ
„враговъ тे твой подкráчие на крака та твой.